ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἐρήμου δρόμου μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ὑπάρχη ἀστυνομικὸς σταθμὸς ἐδῶ κοντά ;

— Δὲν ὑπάρχει, κύριε.

— Ποῦ μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς ἕναν ἀστυφύλακα ;

— Δὲν ξέρω.

— Δὲν εἴδατε κανένα ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ ἔρχεσθε ;

— Ὄχι.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κύριε, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς ἐνοχλήσουν. Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δόστε τὸ πορτοφόλι σας.

***

Ἕνας κύριος καὶ μία κυρία ἔλαβαν ταχυδρομικῶς δύο εἰσιτήρια θεάτρου διακεκριμένης θέσεως μ' ἕνα μπιλιέττο, ὅπου ὑπῆρχε χωρὶς ὑπογραφὴ ἡ φράσις.

«*Σᾶς τὰ στέλλει ἕνας φίλος ποὺ θέλει νὰ σᾶς κάμῃ ἀπόψε μιὰ μικρὴ ἔκπληξι. Τὸ βράδυ θὰ τὸν μάθετε...*»

Ἐπῆγαν στὸ θέατρο, ὅπου δὲν τοὺς συνέβη τίποτε ἔκτακτο καὶ ὅταν ἐγύρισαν τὰ μεσάνυχτα εὗρῆκαν τὸ σπίτι τους ἐντελῶς λεηλατημένο. Ὁ κλέφτης τὰ κατάφερε μέσα στὶς δυὸ ὧρες τοῦ θεάτρου νὰ τοὺς πάρη ὅτι μποροῦσε νὰ μεταφερθῆ. Ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι ὑπῆρχε ἕνα χαρτὶ μὲ τὴ φράσι.

«*Δὲ θ' ἀνησυχῆτε πειὰ γιὰ τὸ φίλο ποὺ σᾶς ἔστειλε τὰ εἰσιτήρια, Τώρα ξέρετε ποιὸς εἶμαι.*»

***

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου μεταξὺ δύο ἐπαιτῶν.

Πρῶτος τυφλός.— Συνάδελφε τὴν ξέρεις αὐτὴ τὴν κυρία ποὺ πέρασε ;

Δεύτερος τυφλός.— Ἔξ ὄψεως μόνον !...

***

Ἕνας γιατρὸς στὴ Νέα Ὑόρκη πέφτει νὰ κοιμηθῆ ὅταν χτυποῦν τὴν πόρτα του δυνατά. Ἐξυπνᾶ κι' ἐρωτᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν ἄνθρωπο ποὺ βλέπει κάτω.

— Τί θέλετε ;

— Πόσα πέρνετε γιατρὲ γιὰ νὰρθῆτε νὰ ἰδῆτε ἕναν ἄρρωστο ἕξη χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ ;

— Τρία δολλάρια. Εἶνε ὡρισμένο.

— Ἔχετε δικό σας ἀμάξι ;

— Βέβαια.

— Τότε πᾶμε ἀμέσως.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ποὺ ἔτρεπε, ὁ πελάτης κατέβηκε καὶ ἔδωσε στὸ γιατρὸ τὰ τρία δολλάρια καὶ τοῦ εἶπε ὅτι μπορεῖ νὰ γυρίση.

— Καὶ ὁ ἄρρωστος ; εἶπ' ἐκεῖνος.

— Δὲν ὑπάρχει ἄρρωστος. Σᾶς ἐφώναξα γιατὶ ὅλοι οἱ ἀμαξάδες μοῦ ζητοῦσαν πέντε δολλάρια ὡς ἐδῶ !...

σωματείων, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὰ συλλυπητήριά τους, καθὼς καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι. Μεταξὺ τῶν τελευταίων αὐτῶν συγκατελέγοντο καὶ ὁ Γεώργιος, βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Κρήτης καὶ ὁ γυιὸς τοῦ Κανάρη.

Ἡ Ἰταλία, ἡ Ἱσπανία, ἡ Ἀγγλία, τὸ Βέλγιο καὶ ἡ Πορτογαλλία, στεῖλαν συλλυπητήρια τηλεγραφήματα. Ὁ Θεόδωρος Δελιγιάννης, ἐξ ὀνόματος τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἔστειλε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα :

«Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θρηνεῖ στὸ πρόσωπο τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, τὸν πιὸ παλαιό, τὸν πιὸ γενναιόφρονα καὶ τὸν πιὸ σταθερὸ τῶν φιλελλήνων.»

***

Ἡ σωρὸς τοῦ ποιητοῦ μετεφέρθη στὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου, στὶς 5 τὸ πρωΐ, ἐν πολυπληθῆ συνοδείᾳ. Ἡ πρὸ τῆς ἀψίδος πλατεῖα εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ κόσμο κάθε τάξεως ποὺ ἔκλαιγε σιωπηλά. Ἀπὸ τὶς χιλιάδες αὐτὲς ἀκούσθηκε τότε καὶ ἡ παράξενη κραυγὴ ποὺ ἀντήχησε κατόπιν πολλὲς φορὲς καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς κηδείας :

— Ζήτω ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ !

Ἡ Ἀψὶς ἦταν τυλιγμένη ὁλόκληρη μ' ἕνα τεράστιο μαῦρο κρέπ. Ἐπίσης εἶχεν ἀναρτηθῆ ἐπ' αὐτῆς ἕνα κελώριο πορτραῖτο τοῦ ποιητοῦ, ὑτοβασταζόμενο ἀπὸ τὴν Δόξα. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἶχαν χαραχθῆ μὲ χρυσᾶ γράμματα οἱ τίτλοι τῶν ἔργων του...

Τὴν τιμητικὴ φρουρὰ τοῦ νεκροῦ ἀποτελέσαν οἱ φοιτηταὶ τῶν διαφόρων Σχολῶν, ἀντικαθιστάμενοι κάθε δυὸ ὧρες.

Ὅλο τὸ Παρίσι, παρήλασε πρὸ τῆς σωροῦ τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ. Ἡ συροὴ τοῦ πλήθους ἦταν τέτοια, ὥστε ὡρίσθη ἕνα βουλεβάρτο γιὰ ὅσους ἤρχοντο κι' ἄλλο γιὰ ὅσους φεύγαν ἀπὸ τὸ προσκύνημα... Γιὰ νὰ πάρη κανεὶς σειρὰ καὶ νὰ φθάση ἕως τὸν νεκρό, ἔπρεπε νὰ σπρώχνεται ἐπὶ τρεῖς ὧρες τοὐλάχιστον.

***

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, στὶς ἕνδεκα, 21 κανονιὲς ἀνήγγειλαν τὴν ἐκκίνησιν τῆς κηδείας, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε ὅλο τὸ Παρίσι.

Οἱ στέφανοι ποὺ κατετέθηταν στὸν νεκρὸ ἦσαν ἄπειροι. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ὁ στέφανος τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν, τῶν Γάλλων ἐξορίστων, καὶ τῶν Γαλλίδων μητέρων.

«Ἡ σημερινὴ ἡμέρα—ἔγραφε τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Βόλφ—θὰ φαίνεται στὶς μέλλουσες γεννεὲς σὰν ἕνας θρῦλλος... Τὸ Παρίσι κατώρθωσε νὰ κάμῃ στὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ μιὰ κηδεία ἀνταξία τῆς δόξας του. .».

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὥρα Θρήνου

Charles Marx

Τὴν ὥρα ποὺ ἔρχεται τὸ δειλινό, καὶ ποὺ οἱ βοσκοὶ στὴ στάνη ὁδηγοῦν τ' ἀρνιά τους, τὴν ὥρ' αὐτή, ἡ λύπη ἡ παληά, ξαναγυρίζει στὴν καρδιά μου...

Παληῶν καιρῶν καϋμοί, ἐλπίδες κι' ὄνειρα λησμονημένα, μακρυνοὶ στοχασμοί, πιέζουν τὴν ψυχή, μὲ τυρρανοῦν, μὲ βασανίζουν... Καὶ κλαίω, κλαίω σὰν μικρὸ παιδί !... Κλαίω μιὰν ἀγάπη, μιὰν ἱστορία ποὺ ἐτελείωσε, ἕνα ὄνειρο ποὺ ἔβυθυσε γιὰ πάντα...

Κλαίω κάποια μάτια, κάποιο βλέμμα, κάποιο θερμὸ φιλὶ ποὺ ἔκλεψα κάποτε ἀπὸ κάποια γλυκὰ-θερμὰ χείλη...

Τὴν γλυκειὰ τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, ποὺ τὸ σουρούπομα ἁπλώνεται γύρω σ' ὅλη τὴ φύσι κσὶ ποὺ τὸ ἀεράκι φέρνει ἀπὸ τὸ δάσος τὸ ἄρωμα τῶν ἄγριων λουλουδιῶν, τὴν ὥρα αὐτὴ πρὸς ἐσένα ὁ νοῦς μου ξαναγυρίζει...

Καὶ κλαίω, κλαίω τὸ χαμό σου, κλαίω γιατὶ ἔσβυσες, κλαίω γιὰ τὸ θάνατό σου ἀθῶα κι' ἀγαπημένη ψυχή...

Κλαίω !... Κ' εἶνε ἡ γλυκειὰ καὶ μυστικὴ ὥρα ποὺ ἔρχεται τὸ δειλινο, εἶνε ἡ ὥρα ποὺ οἱ βοσκοὶ τ' ἀρνιά τους, ξαναφέρνουν στὴ στάνη...

Τὰ μάτια σου

Τεῦ Charles de Goffic

Τὰ μάτια σου εἶν' ὅμοια, μὲ τὶς κρυστάλλινες πηγὲς τοῦ δάσους, ποὺ κάθε νύχτα καθρεφτίζουνται μέσα στὰ ἥσυχα νερά τους τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ καὶ ποὺ λούζεται μέσα στὰ κρύσταλλά τους ἡ σελήνη...

Τὰ μάτια σου εἶν' ὅμοια μὲ τὶς κρυφὲς ἐκεῖνες λάμψεις στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντα μὲ τὰ θαμπὰ φῶτα ποὺ φεγγοβολοῦν στὰ βάθη τοῦ πελάγους...

Τὰ μάτια σου πῶς τ' ἀγαπῶ, τὰ μάτια σου !...

Κι' ὅμως μέσ' ἀπὸ τὰ πονηρά σου αὐτὰ μάτια, διακρίνω τὴ ψυχή σου, τὴν ἄπιστη ψυχή σου...

Ὁ ἔρωτας ἔχει στήσει τὴ φωλιά του μέσ' τὰ γλαρά σου μάτια καὶ πληγώνει σκληρὰ κι' ἀλύπητα ὅσους σὲ ἀντικρύζουν...

Τὰ μάτια σου εἶν' ὅμοια μέ τ' ἀφρισμένα ξκύματα, εἶν' ὅμοια μὲ τὴ θάλασσα τὴν τρικυμισμένη...

Ὦ ! μάτια ὀνειρεμένα, μάτια ποὺ ἀγάπησα, μάτια ποὺ ἐλάτρεψα, μάτια μιᾶς τόσο ἄπιστης γυναίκας, ὡς πότε θὰ μὲ βασανιζετε ;...

Θὰ ξαναπᾶμε πάλι πρὸς τὴ θάλασσα...

Τοῦ Hugues Delorme

Θὰ ξαναπᾶμε πάλι πρὸς τὴ θάλασσα ! Ἐκεῖ παιδιὰ κι' οἱ δυὸ πόσες φορὲς εἴχαμε παίξει !...

Θὰ ξαναπᾶμε πάλι στὶς φωτεινὲς ἀμμουδιὲς κοντὰ στὸ Κάστρο τὸ παληό, ἐκεῖ ποὺ ἡ ψαροβαρκες λιμάνι ἔχουν βρεῖ...

Θὰ ξαναπᾶμε, ναί... ἀπο το χερι θὰ σὲ πάρω ὅπως καὶ πρῶτα, σφιχτὰ θὰ σὲ κρατῶ, παληά μου ἀγάπη... Δὲν θὰ μιλᾶμε... Μονον σὰν φτάσουμε, τὰ φιλιά μας θὰ ξαναρχίσουμε τὰ παληα...

Θὰ ξαναπᾶμε πάλι πρὸς τὴ θαλασσα. Πόσοι καϋμοὶ ἐκεῖ θὰ μᾶς προσμένουν !

Κ' ὕστερα πάλι σὰν γυρίσουμε στὸ σπίτι μας, κι' ἀντικρύσουμε τ' ἄσπρα μαλλιά, θὰ κλάψουμε ἀγάπη μου, θὰ κλάψουμε ! Μὰ μὴ τρομαζεις ! Μη τρομαζεις ! Μεσ' ἀπ' τὸ κλαμα ἐκεῖνο, ἕνας καϋμὸς θὰ βγῆ. Μέσ' ἀπ' το κλάμα αὐτὸ μιὰ νέα ζωὴ θ' ἀρχίση ..

Ἔτσι εἶνε... Ὅταν θυμᾶσαι τὰ περασμένα, σοῦ φαίνεται πῶς ζῆς διπλά, πῶς ζῆς ξανὰ τὴ πρώτη σου ζωή...
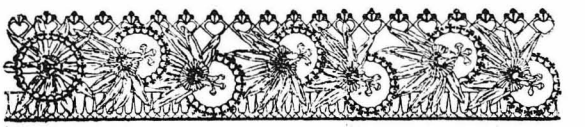
Ἄς πᾶμε... ας πᾶμε... πρὸς τη θάλασσα... Ἐκεῖ ποὺ καὶ οἱ δυὸ παιδιά, ὧρες ὁλόκληρες πλάϊ στὸ κύμα ὀνειρευομαστε γλυκά...